

จตุรัสส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง ฉบับที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๖

จตุรัสส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ผิดฐานทุจริต ต้องมีเจตนา!!

“ไม่ทำ ไม่ทน ไม่เฉย รวมไทยต้านโกง”

การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันในทุกรูปแบบ ถือเป็นเจตนารมณ์ร่วมกันของทุกภาคส่วนและ
เป็นวาระแห่งชาติที่สำคัญ โดยมีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ คณะกรรมการ
ป.ป.ช. (องค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ) ทำการไต่สวนและชี้มูลความผิดในเรื่องที่ร้องเรียนกล่าวหาว่ามีการ
กระทำทุจริตต่อหน้าที่

สำหรับการกระทำที่เป็นการ “ทุจริตต่อหน้าที่” นั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้คำนิยามว่า หมายถึง “ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใด
ในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่ง
หรือหน้าที่ที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาผลประโยชน์
ที่มีควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น”

การจะผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ดังกล่าว มีองค์ประกอบและการพิจารณาอย่างไร คดีนำมาฝาก
ในคอลัมน์ระเบียบกฎหมาย วารสารก้านผู้ใหญ่บ้านฉบับนี้มีคำตอบ โดยมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการพิจารณา
เจตนาทุจริต กรณีที่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งเชื่อโดยสุจริตว่าดำเนินการถูกต้องแล้ว

โดยข้อเท็จจริงในคดีมีอยู่ว่า มีผู้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ว่าผู้ว่าราชการ
จังหวัดในขณะนั้นพร้อมกับพวก รวมทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสาม (ก้านและผู้ใหญ่บ้าน) ซึ่งมีหน้าที่จับกุมผู้กระทำความผิด
ตามกฎหมายป่าไม้ ได้ละเว้นไม่จับกุมผู้บุกรุกก่อสร้างอ่างเก็บน้ำในเขตป่าสงวนแห่งชาติ โดยยังไม่ได้รับอนุญาต
จากกรมป่าไม้ อีกทั้ง ยังได้ร่วมลงนามว่าจ้างและตรวจรับงานก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ ทั้ง ๆ ที่ทราบดีว่ายังไม่ได้รับอนุญาต
ให้ใช้พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติจากกรมป่าไม้ แม้ว่าการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำดังกล่าวจะมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์
ส่วนรวมของราษฎรในพื้นที่ก็ตาม แต่การดำเนินการก่อสร้างจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมาย

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนกรณีดังกล่าวแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม
มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ทำให้เกิดความเสียหาย
ทางสิ่งแวดล้อมและกรมป่าไม้ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต โดยได้ส่งรายงานและ
ความเห็นดังกล่าวให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสามเพื่อให้พิจารณาลงโทษทางวินัยต่อไป

ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากตำแหน่ง
ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งแล้ว แต่ถูกปลัดกระทรวงมหาดไทย (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ยกอุทธรณ์ จึงนำคดี
มาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว

คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยที่ไล่ออกผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากตำแหน่ง ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ? โดยมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาก่อนว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปได้ว่า การจะพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบในการกระทำความผิด ๔ ประการ กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ ประการที่สอง ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ซึ่งคำว่า “โดยมิชอบ” หมายความว่า ไม่เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ คำสั่งของผู้บังคับบัญชา ประการที่สาม เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ ซึ่งคำว่า “ประโยชน์” หมายถึง สิ่งที่ได้รับอันเป็นคุณแก่ผู้ได้รับ ซึ่งอาจเป็นทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่มีใช้ทรัพย์สินก็ได้ และคำว่า “มิควรได้” หมายถึง ไม่มีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับประโยชน์ใดๆ ตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น และประการที่สี่ โดยมีเจตนาทุจริต ซึ่งคำว่า “ทุจริต” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ (๑) หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ทั้งนี้ การจะพิจารณาว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ จะต้องพิจารณาลงไปถึงเจตนาของผู้กระทำด้วยว่า มีเจตนาทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมุ่งที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้หรือไม่

เมื่อโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำที่เป็นมูลเหตุแห่งข้อพิพาทนี้ เป็นโครงการที่กองทุนพัฒนาชุมชนพื้นที่รอบโรงไฟฟ้าฯ อนุมัติให้ก่อสร้างขึ้น เพื่อแก้ปัญหาภัยแล้งให้แก่ราษฎรในพื้นที่ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน ปลัดจังหวัด เป็นรองประธาน นายอำเภอ เป็นกรรมการ/เหรัญญิก และมีคณะกรรมการกลั่นกรองแผนงาน/โครงการ เป็นผู้พิจารณากลั่นกรองโครงการก่อสร้างต่าง ๆ จึงเห็นได้ว่า การก่อสร้างอ่างเก็บน้ำดังกล่าว มีผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นผู้อนุมัติ สั่งการและติดต่อประสานงานทั้งหมด

แม้การดำเนินโครงการพิพาทจะมาจากเงินของกองทุนพัฒนาชุมชนพื้นที่รอบโรงไฟฟ้าฯ ซึ่งมีหน่วยงานของรัฐหรือโครงการของรัฐก็ตาม แต่ผู้สั่งการและผู้ที่เกี่ยวข้องในโครงการต่างเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสามย่อมจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งและเชื่อโดยสุจริตว่าการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำดังกล่าวได้กระทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว อีกทั้ง ผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดจังหวัด ต่างก็เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายไปไม่เช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ซึ่งก็ทราบเรื่องการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำบุกรุกเขตป่าสงวนแห่งชาติ แต่ก็ไม่มีการสั่งการให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามซึ่งเป็นกำนันและผู้ใหญ่บ้านในพื้นที่ดำเนินการอย่างใดกับกรณีการบุกรุกดังกล่าว ประกอบกับข้อเท็จจริงจากการไต่สวนก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่มิควรได้ จากการดำเนินโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำที่พิพาท

นอกจากนี้ ในรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงเรื่องร้องเรียนขอความเป็นธรรมกรณีดังกล่าวของคณะกรรมการพิจารณารับเรื่องร้องเรียนขอความเป็นธรรมกรณีดังกล่าว ยังระบุว่า ผลการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่พบว่า เจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตเรียกรับผลประโยชน์ในการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำดังกล่าว แต่เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการใช้พื้นที่เป็นสถานที่ปฏิบัติงาน หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นของส่วนราชการ หรือองค์การของรัฐ ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ เท่านั้น

กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ดังนั้น **คำสั่งที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากตำแหน่งกำนันและผู้ใหญ่บ้านจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย** และคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๔๙/๒๕๖๒)

คดีดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยให้เกิดความชัดเจนในการพิจารณาการกระทำหรือพฤติการณ์ที่ถือว่าเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ซึ่งจะต้องครบตามองค์ประกอบความผิด ๔ ประการ โดยเฉพาะองค์ประกอบในข้อเจตนาทุจริต กล่าวคือ จะต้องมีความเจตนาในการที่จะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่นั้น เพื่อมุ่งให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ ซึ่งจากข้อเท็จจริงกรณีของผู้ฟ้องคดีทั้งสามไม่พบว่ามีความเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่มีควรได้จากการดำเนินโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำที่พิพาท และเชื่อโดยสุจริตว่าการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำดังกล่าวได้กระทำไปโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว เพราะมีผู้บังคับบัญชาของตนเกี่ยวข้องในการดำเนินการ รวมทั้งผู้บังคับบัญชาก็ไม่ได้สั่งการให้ดำเนินการใด ๆ กับโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำโดยที่ยังไม่ได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ กรณีจึงไม่ครบองค์ประกอบของความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการเพราะเหตุทุจริตต่อหน้าที่จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการวินิจฉัยผู้ฟ้องคดีจะมีได้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ แต่ก็อาจผิดวินัยฐานอื่นได้ ฉะนั้น ในการดำเนินการใด ๆ จะต้องกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย หากเห็นว่าสิ่งใดดำเนินการโดยไม่ถูกต้องก็อาจทักท้วงผู้บังคับบัญชาเพื่อให้พิจารณาอย่างรอบคอบได้

ทั้งนี้ ปัจจุบันการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งในส่วนการดำเนินการทางวินัยนั้น มาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดให้ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สอบสวนแล้วมีมติวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ส่งรายงานสำนวนการไต่สวนและคำวินิจฉัยไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนภายในสามสิบวัน เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยต่อไป และศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะใช้หน้าที่และอำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดที่เกี่ยวข้องกันตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตได้ จะต้องเป็นการวินิจฉัยที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม อันเป็นความผิดมูลฐานที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้เสียก่อน หากมีความผิดที่เกี่ยวข้องอื่นกับความผิดมูลฐานดังกล่าว จึงจะมีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยอันเป็นความผิดที่เกี่ยวข้องกันได้ (คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔๑/๒๕๖๓)

.....
(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง <http://www.admincourt.go.th/> เมฆวิชากร เมฆน้อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)